

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/38/2020
Identifikačné číslo spisu: 6716010381
Dátum vydania rozhodnutia: 12.05.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6716010381.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Dany Wänkeovej na neverejnom zasadnutí konanom 12. mája 2021 v Bratislave v trestnej veci obvineného C. O., pre pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3To/100/2019, z 22. októbra 2019 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného C.L. O. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Zvolen, rozsudkom, sp. zn. 1T/93/2016, z 1. marca 2019 podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona zrušil trestný rozkaz Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 3T/122/2015, vo výroku o vine o pokračovacom prečine podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, celý výrok o treste, ktorým bol obvinenému uložený podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) mesiacov, výkon ktorého mu bol podmienenčne odložený s určením skúšobnej doby v trvaní 2 (dvoch) rokov, ako aj všetky ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona súd zrušil aj trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 3T/120/2015, vo výroku o vine o prečine podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, celý výrok o treste, ktorým bol obvinenému uložený podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) mesiacov nepodmienečne so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad.

Pri viazanosti skutkovými zisteniami v zrušenom trestnom rozkaze Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 3T/122/2015 a v zrušenom trestnom rozkaze Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 3T/120/2015, súd uznal obvineného C. O. za vinného zo spáchania v bodoch 1 až 5 pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona a v bodoch 6 až 9 z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, ktorých sa dopustil na tom skutkovom základe, ako je podrobne uvedené vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa.

Za to bol menovanému uložený podľa § 221 ods. 3, § 46, § 41 ods. 1, ods. 3, § 38 ods. 2, ods. 4, ods. 8 a § 37 písm. h) Trestného zákona úhrnný a spoločný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 4 (štyri) mesiace; pričom na výkon trestu odňatia slobody bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd prvého stupňa uložil obvinenému povinnosť nahradiť škodu poškodeným, a to spôsobom špecifikovaným vo výroku o náhrade škody.

Krajský súd v Banskej Bystrici, uznesením, sp. zn. 3To/100/2019, z 1. marca 2019 postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie obvineného ako nedôvodné.

Obvinený C. O. podal prostredníctvom obhajcu proti uzneseniu odvolacieho súdu dovolanie s poukazom na údajné naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu], podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku [bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa] a súčasne podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť].

V dovolaní obvinený argumentoval takto:

„Moje dovolanie zahlasujem z dôvodu uvedenom v § 371 ods. 1 písm. c/ Zákona č. 301/2005 TP z dôvodu, že zásadným spôsobom bolo porušené moje právo na obhajobu, § 371 ods. 1/ písm. i/, Zákona č. 301/2005 TP a to z dôvodu, že rozhodnutie OS vo Zvolene a následne rozhodnutie KS v Banskej Bystrici, je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, ako aj z dôvodu uvedenom v § 371 ods. 1 písm. h/, zákona č. 301/20005 Tr. por. že mi bol v nadväznosti na nesprávne právne posúdenie skutku a použitia nesprávneho právneho hmotnoprávneho ustanovenia uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa. Dovolanie podávam proti rozsudku OS Zvolen z 1. marca 2019 č. 1T/93/2016 a v spojení s uznesením KS Banská Bystrica 3To/100/2019 z 22. októbra 2019. Ako odsúdený som oprávnenou osobou na podanie dovolania podľa § 369 ods.2 písm. b/ Tr. por., som zastúpený mne ustanovenou obhajkyňou § 373 odst. 1 Tr. por. a podávam ho proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku. Dovolanie podávam v lehote 3 rokov od doručenia uznesenia odvolacieho súdu podľa § 370 odst. 1 Tr. por. a podávam ho na príslušný súd, t. j. súd, ktorý rozhodoval v prvom stupni podľa § 370 odst. 3 Tr. por. Dovolanie tak podávam proti rozsudku prvostupňového súdu z dôvodu, že súd nevykonal dôkazy ktoré boli potrebné pre správne zistenie a objasnenie jednotlivých skutkov, napriek tomu že tieto dôkazy a ich vykonanie som súdu riadne navrhol a mohli resp. môžu moju nevinu preukázať. Bolo mi tak de facto súdom odňaté právo brániť sa, teda právo na obhajobu. Ďalej dovolanie podávam aj z dôvodu nejednotnosti postupu súdov SR pri použití ustanovenia § 138 j) Tr. zákona, mám za to že tak bol zo strany súdu porušený zákon v dôsledku čoho mi bola súdom ustálená nesprávna právna kvalifikácia a následne uložený nezákonný neprímerane vysoký trest. V súvislosti s tým poukazujem aj na rozhodnutie NS SR z 22. mája 2013 kde v právnej veci 3Tdo/75/2012 bol vyslovený právny názor, že právnu kvalifikáciu, použitie § 138 písm. j) Tr. zák. nie je možné použiť nakoľko poškodenými nie sú osoby ale len majetok, obdobne poukazujem aj na rozhodnutie OS Nové mesto nad Váhom 2T/54/2018. Ustanovenie § 138j Tr. zák. by súd mohol aplikovať len v prípade ak by konanie páchatel'a smerovalo proti životu a zdraviu jednotlivých osôb, jednalo by sa o zásah do ich telesnej integrity len v takom prípade by bol predmetom jeho útoku človek-osoba. Len v tomto prípade by súd mohol aplikovať toto ustanovenie zákona a následne za jeho použitia ukladať aj trest. V mojom prípade sa ale vždy jednalo o majetkovú trestnú činnosť, neútočil som ani v jednom zo skutkov voči osobe ako takej, nie je možné teda v mojom prípade toto ustanovenie použiť. Keďže na toto ustanovenie nadväzuje aj právna kvalifikácia samotného skutku nie je možné aby súd kvalifikoval moje konanie a vymeral mi trest podľa §-u 221 odst. 1, 3, písm. c, Tr. zák. ale len podľa §-u 221 ods. 1, 2 Tr. zák. Pri dodržiavaní dohovoru o ľudských právach čl. 6 ods. 1 každý má právo na

to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Ak má byť proces spravodlivý, musia byť vykonané aj dôkazy, na ktorý od začiatku konania trvá obvinený a obhajoba. Súd nemôže vychádzať len z viazanosti skutkov a z nich ustáliť svoje presvedčenie o vine obvineného. Na súdnom pojednávaní som okrem iného trval na posúdení môjho psychického stavu, nakoľko moja matka a jej sestra sa v období spáchania trestného činu liečili na psychiatrii, mne sa rozpadol vzťah a táto situácia mohla aj u mňa vyvolať zníženú rozpoznávaciu schopnosť. Tento dôkaz - vyšetrenie môjho duševného stavu súd zamietol vykonať. Ďalej som súd oboznamoval s dôležitosťou prepisu e-mailov z mojej e-mailovej schránky, s kolegom S., ktorý som však na pokyn príslušníka PZ Zvolen zrušil a následne obnovenie emailu som žiadal v centrále spoločnosti GOOGLE v Kalifornii. Do dnešného dňa bol však obnovený len samotný priečinok emailu, nie však jeho obsah. Ten je možné urýchliť až po urgencii súdom, čo sa nestalo. Korešpondencia v emaily má dokazovať naše dohody s S., financovanie, presuny na účte a preto jej obsah je dôležité obnoviť. Ďalej žiadam, aby boli vykonané kontroly IP adries, prijatých potvrdení objednávok. O vykonanie tohto dôkazu som žiadal už príslušníkov PZ Zvolen, oni však odkontrolovali len moju IP adresu, čo bola hneď zrejma a nie tú, o ktorú som žiadal a ktorú som mal v dobe konania. Teraz s odstupom času to už bude nemožné rovnako ako výpisy prihlasovania telefónneho čísla do siete "O2" čo určovalo lokalitu a potvrdilo by moju nezainteresovanosť do diania. Žiadaná správa z portálu Bazoš.sk a Bazoš.cz by vyvracala tvrdenie, ktoré ma usvedčuje podpisom na emaily. Ak niekto podá inzerát cez portál Bazoš, potvrdí inzerát kódom z mobilného čísla, súčasne vyplní heslo pre vymazanie a úpravu inzerátu. Preto potom keď heslo prezradím druhej osobe, môže táto zasahovať do odpovedí inzerátu bez ďalšej kontroly telefónneho čísla. Na túto skutočnosť som žiadal predvolať znalca z odboru IT technológií, ktorý by súdu náležite ozrejmil naviazanosť potrebných dôkazov a vysvetlil ako jednotlivé fázy pri fungovaní PAYPALL s účtom sú prepojené. Súd tiež neskúmal bankové účty do takej miery, aby sám vyvrátil čo nie je dôležité. Vyžiadal si len výpis z banky registrovaný na J. O. - moju matku, ale to bolo zrejme od začiatku. K dovolaniu pripájam prílohu č.1, ktorá dokazuje existujúci účet, ktorý bol prepojený na PAYPALL, no tento v konaní nikto neskúmal. Z tohto účtu boli vykonávané úhrady na EBAY.com. Počas konania ma Okresná prokuratúra vo Zvolene vinila, že pokračujem ďalšej trestnej činnosti. Tieto správy OP uviedla aj do záverečnej reči, čo mohlo tiež ovplyvniť rozhodnutie súdu. Následne sa však ukázalo, že tieto podania boli zrušené, o tom už prokurátorka však súd neinformovala, čím došlo k poškodeniu mojej osoby v konaní. Pri vyšetovaní na polícii som podal viacero podaní, ktoré som buď osobne na ORPZ priniesol, alebo zaslal emailom. Tieto dokumenty / výpis z PAYPALL a objednávok sa však stratili a predvolaní príslušníci polície pán Rozvoň a Černoky si však už podľa ich výpovede na danú vec nespomínali, čo ale aj potvrdzuje, že som s nimi spolupracoval. Nakoľko moja výpoveď obsahuje aj meno S. P., čo som objasňoval v mojej výpovedi v prípravnom konaní a na súde, čo súvisí s vecami a dôkazmi, potom spochybňuje obsah obžaloby. Je logické, ak by som chcel súd zavádzať a zvaliť vinu na inú osobu, je zrejme, že by mi bol uložený vyšší trest. Ja sa k činu nepriznávam, nakoľko tak, ako je uvedený a opísaný v obžalobe sa vôbec nestal. Podľa viacerých právnych zásad musí byť výklad práva v každom právnom poriadku jednotný. V opačnom prípade ide o právnú anarchiu. Preto aj postup súdov pri použití ustanovení zákona musí byť jednotný. § 138 písm. j / závažnejším spôsobom konania / Tr. zák., teda na viacerých osobách, nemal byť v mojom prípade použitý. Opieram sa o rozhodnutie NSSR z 22. mája 2013, sp. zn. 3Tdo/75/2012- predseda senátu JUDr. Milan Lipovský v tomto rieši použitie ustanovenia § 138 písm. j/ Tr. zák. s tým, že § 221 Tr. zák. je v IV. hlave Tr. zák. - trestné činy proti majetku. Základnou otázkou pre posúdenie aplikácie ustanovenia § 138 písm. j/ Tr. zák. by bolo možné aplikovať v prípade, ak by bol trestný čin spáchaný proti životu, zdraviu osôb, resp. ak by bol namierený do ich telesnej integrity. V takomto prípade by bola predmetom útoku osoba. Rovnako bola kvalifikácia, § 138 písm. j/ Tr. zák. zrušená aj v konaní OS Nové Mesto nad Váhom č. 2T /54/2018 zo dňa 15. februára 2020. Ak súdy budú postupovať rovnako, mala by sa ustáliť aj právna kvalifikácia a trest by sa mal v takýchto prípadoch ukladať podľa § 221 odst.1, 2 Tr. zák. a nie podľa § 221 odst. 1, 3 písm. c) Tr. zák., nakoľko škoda bola spôsobená väčšia - 3390 Eur. Príloha č. 3 ktorú ako prílohu k tomuto dovolaniu predkladám obsahuje správu JUDr. Šamko o aplikácii § 138 písm. j/ Tr. zák. Ak budem vychádzať z toho, že súd nesprávne použil právnu kvalifikáciu § 138 písm. j/ Tr. zák., znižuje sa aj trestná sadzba na 1-5 rokov, teda trest, ktorý mi bol uložený presahuje hornú hranicu tejto trestnej sadzby. Treba podotknúť, že súd sa vôbec nezaoberal ani poľahčujúcimi okolnosťami. Počas vyšetovania som napríklad spolupracoval s orgánmi činnými v

trestnom konaní a poskytoval im potrebnú súčinnosť - ORPZ Zvolen, čo bolo potvrdené aj počas konania na súde. Súd túto skutočnosť, ako aj to, že som mal oslabenú psychiku nebral do úvahy ako poľahčujúcu okolnosť. Som toho názoru, že Okresný súd vo Zvolene, proti ktorého rozhodnutiu dovolanie smeruje, nesprávne právne posúdil jednotlivé skutky voči mojej osobe, nesprávne ustálil právnu kvalifikáciu keď ma uznal vinným zo pokračovacieho zločinu podvodu podľa §-u 221 odst.1 odst. 3 písm. c, Tr. zák. s poukazom na §-138 j, Tr. zákona a to v bodoch 1 až 5 rozsudku a z pokračovacieho zločinu podvodu podľa §-u 221 odst. 1, odst. 3, písm. c) Tr. zákona s poukazom na §-138 písm. j, Tr. zák. v bodoch 6 až 9 rozsudku. Okresný súd, ako súd prvého stupňa, podľa môjho názoru náležite nezistil skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie o podanej obžalobe tak, ako si to vyžaduje ustanovenie § 2 ods. 10/TP. Nevykonal všetky dostupné dôkazy, hlavne dôkazy, ktoré som navrhol v priebehu konania vykonať na moju obranu a obhajobu na ktoré som poukazoval už aj v rámci prípravného konania, ktoré som zasielal vyšetrovateľovi e-mailom. OS rozhodol na základe dôkazov, ktoré nezakladajú naplnenie skutkovej podstaty zločinu podvodu tak ako to vyplýva z ustálenej právnej kvalifikácie v rozsudku OS Zvolen 1T/93/2016. V priebehu konania som navrhoval podstatné dôkazy pre zistenie skutkového stavu pričom som tieto doplnil a navrhol som vykonať dôkaz ako vyjadrenie prevádzkovateľa portálu Bazoš.sk - CZ, o tom ako mohlo byť moje meno použité aj v odpovediach na ktorých figuroval podpis „S.“, použiť správu z VÚB banky a.s. o existencii účtu z ktorého prebiehali úhrady cez PAY PALL. com., použiť vyjadrenie a potvrdenie o príjme z CZECH Hunter, ktoré by potvrdili skutočnosti ktoré som uvádzal vo svojej výpovedi a iné dôkazy na ktorých som trval. S poukazom na hore uvedené skutočnosti sa preto nestotožňujem s právnym posúdením v predmetnej veci. Podľa môjho názoru OS pochybil a nesprávne právne posúdil moje konanie a jednotlivé skutky. Nevysporiadal sa s právnou praxou súdov SR ohľadom ustanovenia § 138 písm. j) Tr. zák. čo malo podstatný vplyv na samotnú právnu kvalifikáciu a uloženie trestu. V neposlednej rade takýmto postupom došlo aj k zmareniu možnosti použiť § 66 písm. c/ Tr. zák. - podmienené prepustenie po polovici uloženého trestu s použitím kontroly technickými prostriedkami. Žiadam, aby dovolací súd po zistení, že je daný dôvod dovolania a že sú splnené podmienky na jeho podanie, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výroku napadnutého rozhodnutia s tým, že by vyslovil, že bol porušený zákon z dôvodu uvedenom v § 371 ods. 1/ písm. c, h, i/ TP a súčasne zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu vo Zvolene č. 1T/93/2016 zo dňa 1. marca 2019 a prikázal vec súdu na nové konanie a rozhodnutie".

V podaní doručenom 7. októbra 2020 Okresnému súdu Zvolen obvinený doplnil dovolanie o vlastné stanovisko kde uviedol, že namieta hrubé porušenie práva na obhajobu, nakoľko súd odmietol vykonať dôkazy na ktorých od začiatku konania trval a to výpis z banky, výpis z PayPal, odpis komunikácie z Gmail a dohľadať S. P. V spojitosti s dôkazmi súdu už doplnenými v prílohe (VÚB banka, správa súdneho znalca a zrušenie trestného oznámenia na jeho osobu) to malo potvrdiť ním tvrdenú teóriu o spáchanom trestnom čine. Zároveň poukázal aj na nesprávne použitie hmotnoprávneho prvku a následne neúmerne vysoký trest. Ak je raz škoda páchaná na majetku má sa odvíjať od výšky škody, nie od počtu poškodených. Poukázal aj na použitie priťažujúcej okolnosti § 37 písm. h) Trestného zákona. Keby aj bol vinníkom, nebol by si vedomý toho, že pácha ďalší skutok. Aj samotný § 138 j) Trestného zákona hovorí o viac trestných činoch a použitie § 37 písm. h) Trestného zákona je s tým len stupňujúce a zbytočne sankčné. Súd vyniesol rozsudok za všetky činy a tým ho ukrátil o možnosť skrátenia trestu § 66 písm. c) Trestného zákona, nakoľko rozsudky boli zrušené, ale neodstránené. Rovnaká okolnosť § 138 j) Trestného zákona a § 37 písm. h) Trestného zákona nemôže byť použitá dvakrát. Poukázal aj na to, že senát dňa 28. februára 2019 nerozhodoval o zaujatosti, ale rozhodol sám, že nekoná zaujato.

K dovolaniu sa vyjadril prokurátor v podstate nasledovne:

„V odôvodnení dovolania z 28. mája 2020 odsúdený prostredníctvom svojho obhajcu uvádza, že dovolanie podal z dôvodu, že súd nevykonal dôkazy, ktoré boli potrebné pre správne zistenie a objasnenie jednotlivých skutkov, napriek tomu, že ich vykonanie súdu riadne a včas navrhol a tieto dôkazy mohli preukázať jeho nevinu. Odsúdený poukazuje na návrhy vykonania dôkazov, ktorým súd nevyhovel. Týmto mu bolo podľa jeho názoru odňaté právo brániť sa, teda právo na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku. Dovolanie ďalej podáva aj z dôvodu nejednotnosti postupu súdov SR pri používaní ustanovenia § 138 písm. j) Tr. zákona, čím podľa neho bol porušený zákon zo strany súdov a tým mu bola ustálená nesprávna právna kvalifikácia a následne uložený nezákonný a aj

neprimeraný trest. V tejto súvislosti odsúdený poukazuje na rozhodnutie NS SR z 22. mája 2013 sp. zn. 3Tdo 75/2012 a na rozhodnutie OS Nové mesto nad Váhom sp. zn. 2T/54/2018 z 15. februára 2020. Od použitia ustanovenia § 138 písm. j) Tr. zákona sa odvodila aj právna kvalifikácia samotného skutku, preto je presvedčený, že týmto došlo ku naplneniu dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Tr. poriadku. Požaduje, aby dovolací súd po zistení, že je daný dôvod dovolania a že sú splnené podmienky na podanie, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výroku napadnutého rozhodnutia s tým, že by vyslovil porušenie § 371 písm. c), písm. h) a písm. i) Tr. poriadku, zrušil rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. zn. 1T/93/2016 z 1. marca 2019 a vec prikázal súdu na nové konanie a rozhodnutie. K dovolaniu uvádzam, že bolo podané oprávnenou osobou, včas a na príslušnom súde. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku uvádzam, že za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. ich hodnotení podľa § 2 ods. 11 Tr. poriadku. Ak by záver súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. poriadku. Uvedené ustanovenie vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti skutkového stavu. Preto mám za to, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku dôvodmi, na ktoré poukazuje odsúdený a to nevykonaním navrhovaných dôkazných prostriedkov, nie je daný. K dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Tr. poriadku poukazujem na stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR sp. zn. Tpj 69/2014 z 9. decembra 2014, v zmysle obsahu ktorého bol dovolaním napádaný postup súdu dôvodný a zákonný a preto ani uvedený dovolací dôvod nie je daný. S poukazom na vyššie uvedené preto navrhujem, aby dovolací súd dovolanie odsúdeného podľa § 392 Tr. poriadku zamietol, nakoľko dôvody dovolania nie sú preukázané."

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila poškodená C.. K. N. tak, že:

„Na základe Vašej výzvy k trestnej veci odsúdeného C., nar. XX. februára XXXX Vám oznamujem, že trvám na výpovedi, ktorú som podala na Obvodnom oddelení Policajného zboru Devínska Nová Ves a zároveň žiadam od odsúdeného škodu nahradiť v plnej výške, ktorú mi do dnešného dňa neuhradil. Dňa 15. januára 2015 som si objednala cez stránku <http://spdata.clickeshop.sk> mobilný telefón v sume 383,15 €. Následne po vytvorení objednávky som zaslala na číslo účtu, ktoré bol uvedený na stránke (2917637790/1100), požadovanú sumu vo výške 383,15 €. Nakoľko mi tovar doručený nebol a p. O. na moje výzvy nereagoval, podala som trestné oznámenie."

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a tiež, že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku). Najvyšší súd po splnení vyššie vymedzenej formálnej prieskumnej povinnosti zistil, že dovolanie obvineného je treba odmietnuť ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 a nasl. Trestného poriadku.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne

užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie“.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Z toho vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak, ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/30/2011 zo 16. augusta 2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je aj zásada práva na obhajobu, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v čl. 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia.

Zásada práva na obhajobu vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú

rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Vyššie podrobne opisovaná zásada obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného, a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného C. O. zásadným spôsobom, a teda k takej skutočnosti, ktorá sama osebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Napriek tomu sa dovolací súd zaoberal aj konkrétnymi námietkami, ktoré v rámci tohto dovolacieho dôvodu menovaný uviedol v písomných dôvodoch dovolania.

Obvinený vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku argumentoval vecne (nie však relevantne), že súd nevykonal ním navrhované dôkazy, ktoré boli potrebné pre správne zistenie a objasnenie jednotlivých skutkov. Tým mu malo byť odňaté právo na obhajobu.

Ku tejto dovolacej námietke obvineného je potrebné uviesť, že hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstávam obvineného, nepredstavuje porušenie jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Jedná sa o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy vyhodnotené v jeho prospech.

Nie je možné úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku na podklade toho, že sa návrhom na vykonanie dôkazu nevyhovelo. Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Ak by záver súdu o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. Najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy aj ich hodnotenie súdmi nižších stupňov. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, upravovať alebo meniť iba súd odvolací (§ 322 ods. 3 a § 326 ods. 5 Trestného poriadku).

Ak by však aj podľa vyššie uvedených kritérií išlo o porušenie práva na obhajobu, bolo by potrebné posúdiť, či toto právo bolo porušené zásadným spôsobom, a to v závislosti na tom, či by porušenie

práva na obhajobu mohlo vyvolať odlišné rozhodnutie vo veci samej.

Z obsahu spisu je zrejmé, že obvinený mal v konaní pred súdom možnosť navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, čo napokon aj využil a o týchto návrhoch súdy aj zákonným spôsobom rozhodli [viď napr. zápisnica z hlavného pojednávania okresného súdu z 28. februára 2019 (č. l. 771a nasl. spisu)]. Taktiež všetky ostatné práva, ktoré sú vyjadrením práva na obhajobu a podmienky na spoľahlivé zistenie objektívnej pravdy boli v predmetnej veci riadne zabezpečené. Ako však už bolo uvedené, zistenie skutku súdom na podklade dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní a nevykonanie ďalších dôkazných návrhov od obvineného nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Zo zmieneneho vyplýva, že v trestnej veci obvineného nemožno dospieť k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Obvinený pod naposledy citovaným dovolacím dôvodom namietal uloženie trestu mimo zákonnú trestnú sadzbu a to v spojitosti s nesprávnym použitím § 138 písm. j) Trestného zákona. Súd sa vôbec nezaoberal ani poľahčujúcimi okolnosťami.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku najvyšší súd vo všeobecnosti uvádza, že trest bol obvinenému uložený v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby a bol mu uložený taký druh trestu, ktorý Trestný zákon pripúšťa za prejednávany trestný čin uložiť.

Konkrétne ku dovolacej námietke obvineného týkajúcej sa nepriznania žiadnej poľahčujúcej okolnosti podľa Trestného zákona najvyšší súd len uvádza, že ich nepoužitie nepredstavuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, ako ani žiadneho iného dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Otázka zisťovania, resp. zhodnotenia (ne)existencie poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností je otázkou skutkovou, ktorá je vylúčená z preskúmania dovolacieho súdu v prípade, že tento koná na podklade dovolania podaného obvineným (R 18/2015).

Z rozsudku súdu prvého stupňa (potvrdeného uznesením krajského súdu) je zrejmé, že súd u obvineného zistil jednu priťažujúcu okolnosť podľa prvej vety pred bodkočiarkou § 37 písm. h) Trestného zákona „spáchal viac trestných činov“, a naopak, nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť. Okresný súd následne postupoval zákonným spôsobom, keď s poukazom na § 38 ods. 4 a ods. 8 Trestného zákona z dôvodu prevahy pomeru priťažujúcich okolností zvýšil dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu a následne tak rozhodoval v rozpätí 5 (päť) rokov a 4 (štyri) mesiace až 10 (desať) rokov. Najvyšší súd v tomto smere bližšie odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa (konkrétne na str. 16 - 17), s ktorým sa ako vecne i zákonne správny v úplnostiach stotožnil.

Pokiaľ ide o osobitný kvalifikačný pojem podľa § 138 písm. j) Trestného zákona, týmto sa bude najvyšší súd zaoberať pod dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v časti správnej kvalifikácie trestných činov kladených obvinenému za vinu.

So zreteľom na vyššie uvedené najvyšší súd uzatvára, že žiadny obvineným predložený argument nespĺňa predpoklady na vyslovenie pozitívneho záveru o naplnení dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod.

Ako z citovaného ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, tak aj z inštitútu dovolania je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinštančné. Inak povedané, dovolací súd je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili sudy nižšej inštancie. Rovnako nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce a rozhodujúce sudy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Preto platí, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (dokazovanie tu právna úprava pripúšťa len celkom výnimočne a v značne obmedzenom rozsahu, keď môže byť zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní - viď § 379 ods. 2 Trestného poriadku). Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Trestného poriadku

však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako druhú, „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu nižšieho stupňa.

Dovolacie námietky obvineného smerovali len k nesprávnosti a neúplnosti skutkových zistení, rozsahu dokazovania a hodnoteniu dôkazov. Takto formulované dovolacie argumenty nemožno kvalifikovane podradiť ani pod akýkoľvek iný dovolací dôvod, nakoľko sa nimi v súvislosti s ich obsahom v podstate nie je možné z právneho hľadiska zaoberať tak, aby bol dovolací prieskum aspoň okrajovo súladný s platnou a účinnou právnou úpravou (výnimkou je procesná situácia, keď dovolanie podá minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Najvyšší súd pripomína, že v prípade podania dovolania obvineným nie je odvolacím súdom a má doslova zakázané opätovne skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku a v rámci toho prehodnocovať vykonané dôkazy a vyslovovať iné skutkové závery ako súd prvej a súd druhej inštancie - vid' veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Pre dovolací súd je v zmysle uvedeného kľúčovým skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený C. O. spáchal trestný čin tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení konania obvineného ako pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona v bodoch 1 až 5 a pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona v bodoch 6 až 9. Použitú právnú kvalifikáciu podľa citovaného ustanovenia odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté, a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označených trestných činov. To platí aj pri poukazaní na § 138 písm. j) Trestného zákona, kde sa najvyšší súd ešte v krátkosti pristaví:

§ 138

Závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu

- a) so zbraňou okrem trestných činov úkladnej vraždy podľa § 144, vraždy podľa § 145, zabitia podľa § 147 a § 148, usmrtenia podľa § 149, ublíženia na zdraví podľa § 155, § 156 a § 157,
- b) po dlhší čas,
- c) surovým alebo trýznivým spôsobom,
- d) násilím, hrozbou bezprostredného násillia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy,
- e) vlámaním,
- f) ľst'ou,
- g) využitím tiesne, neskúsenosti, odkázanosti alebo podriadenosti,
- h) porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej z páchatel'ovho zamestnania, postavenia alebo funkcie alebo uloženej mu podľa zákona,
- i) organizovanou skupinou, alebo
- j) na viacerých osobách.

Podľa § 127 ods. 12 Trestného zákona viacerými osobami sa na účely tohto zákona rozumejú najmenej tri osoby.

V tomto smere najvyšší súd predovšetkým odkazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky pod č. 13/2015, zmyslom ktorého je pri trestných činov proti majetku (vrátane trestného činu podvodu) v prípade ich spáchania na ujmu viacerých osôb, tak ako tomu bolo v danej veci, naplnenie znaku spáchania závažnejším spôsobom konania podľa § 138 písm. j) Trestného zákona, t. j. spáchanie činu na viacerých osobách.

Dovolací súd nezistil pochybenie súdov nižšieho stupňa ani pri ukladaní trestu obvinenému.

Z vyššie vyjadreného vyplýva, že v trestnej veci obvineného dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm.

i) Trestného poriadku nie je splnený.

Zostávajúcou dovolacou námietkou sa obvinený domáhal, že 28. februára 2019 senát nerozhodoval o zaujatosti, ale sám rozhodol, že nekoná zaujato. K tomu najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že túto námietku dovolateľ nepodradil pod žiaden dôvod dovolania. Uvedená námietka by (ak by samozrejme bola z vecného hľadiska aj skutočne právne spôsobilou námietkou, mohla naplňať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, a to s poukazom na nasledovné:

Podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Zo zápisnice z hlavného pojednávania z 28. februára 2019 (č. l. 771 a nasl. spisu) však vyplýva, že predsedníčka senátu opakovane konštatovala, že podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku o námietke zaujatosti strany, ktorej dôvodom je len procesný postup súdu v konaní sa nekoná. Ak teda obvinený dospel k zisteniu, že buď senát nerozhodoval o zaujatosti alebo senát rozhodol sám, že nekoná zaujato, najvyšší súd mu pripomína znenie vyššie citovaného ustanovenia, v súlade s ktorým o námietke zaujatosti strany, ak je dôvodom námietky len procesný postup súdu v konaní sa nerozhoduje a nekoná. Predsedníčka senátu postupovala zákonne správnym spôsobom, s čím sa najvyšší súd stotožňuje.

Najvyšší súd v tejto súvislosti poznamenáva, že dovolacia námietka obvineného navyše nebola obvineným uplatňovaná najneskôr v odvolacom konaní. V dôsledku nedodržania zákonnej koncentrácie jej použitia (tzv. námietkový „stop stav“ - vid' § 371 ods. 4 Trestného poriadku) by sa jej naplnenia z právneho hľadiska obvinený nemohol účinne domáhať v podanom dovolaní. Napriek tomu ju však pre úplnosť dovolací súd podrobil vecnému prieskumu tak, ako je vyjadrené v predchádzajúcich odsekoch.

Z uvedeného vyplýva, že v trestnej veci obvineného nemožno dospieť k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, a preto aj v tejto časti dovolaciu argumentáciu obvineného najvyšší súd odmietol ako zjavne nedôvodnú.

Nakoľko najvyšší súd nezistil naplnenie žiadneho z dôvodov dovolania namietaných obvineným rozhodol v konečnom dôsledku tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.